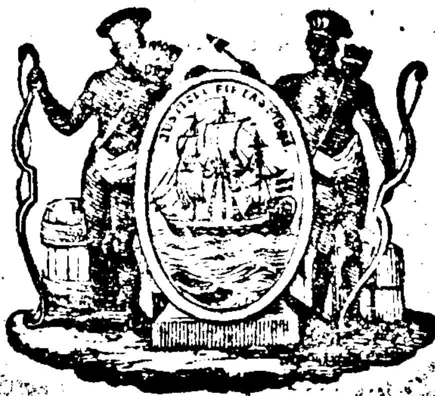
Ao. 1855. Dingsdag,

No. 34. 20 Maart.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements - Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1855.

Maart 14. Van het slavenkind *Sophie*, geboren in 1853, dochter van *Hendrika*, — toebehoorende aan plantaadje *Osembo*, divisie *Para*.

» » Van de slavenkinderen: *Betje*, geboren in 1846, *Willem*, geboren in 1846 en *Philip*, geboren in 1849 allen kinderen van *Leentje*, — toebehoorende voor den vrijdom aan D. J. J. Mens.

» » Van het slavenkind *Margariet*, geboren in 1846, dochter van *Bebé*, — toebehoorende aan de weduwe J. Bromet geboren Sanches.

De waarnemende Adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements Secretaris,

E. A. VAN EMDEN.

Derde afkondiging.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 16 Maart 1855.

Bij Gouvernements-resolutie van den 14n. dezer maand No. 302, is, ter vervanging van het afgetreden Lid van den Kolonialen Raad H. G. Roux, tot *Voorzitter van de Commissie voor de Patenten*, over het loopend jaar benoemd, het Lid van den Kolonialen Raad P. R. Planteau

De waarnemende adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements Secretaris,

E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 16 Maart 1855.

Bij Gouvernements-resolutie van den 15den dezer maand No. 305, is aan de zich noemende Antoinetta Sophia van der Starre vergund om voortaan dien naam te dragen.

De waarnemende adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements Secretaris.

E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 19 Maart 1855.

(4234) Ten verzoeke van den Heer Isaak Louis Godefroij, wordt van zijn voorgenomen vertrek uit de kolonie aankondiging gedaan.

De waarnemende adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements-Secretaris,

E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 19 Maart 1855.

(3957) Ten verzoeke van Mejufvrouw Louisa Jacoba Braam weduwe van wijlen Hermanus Johannes Braam, wordt van haar voorgenomen vertrek uit de kolonie aankondiging gedaan.

De waarnemende adjunct Gouvernements Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements-Secretaris,

E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 19 Maart 1855.

(4235) Ten verzoeke van Mejufvrouw Emerentia Petronella Idenburg, wordt van haar voorgenomen vertrek uit de kolonie aankondiging gedaan.

De waarnemende Adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements Secretaris,

E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 19 Maart 1855.

Ten verzoeke van den Heer Pieter de Vries, wordt van zijn voorgenomen vertrek uit de kolonie aankondiging gedaan.

De waarnemende Adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements-Secretaris,

E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Post - Kantoor.

Op aanstaanden WOENSDAG den 21 dezer; des morgens ten 8 ure, zullen de via *Coronie*, *Nickerie* en *Demerarij*. naar *Europa* te verzenden Brievenpakketten worden gesloten.

Paramaribo, den 17 Maart 1855.

De Ambtenaar belast met de Posterij,

J. S. BURNE.

Post - Kantoor.

De ondergeteekende brengt ter kennis van belanghebbenden, dat volgens berigt bij hem ingekomen, de Brieven, bestemd voor de *West-Indische Kolonien* en voor de *Noord Amerikaansche Staten*; alsmede voor andere *Europesche plaatsen*, buiten Nederland, aan het Postkantoor alhier ter frankering en verzending per de Mail van 21 Februarij ll. bezorgd, zijn vermist en noodigt bij dientengevolge de belanghebbenden uit, om het frankeergeld, ten Postkantore alhier daarvoor betaald, te komen terug ontvangen.

Paramaribo, den 19 Maart 1855.

De Ambtenaar belast met de Posterij,

J. S. BURNE.

Burgerlijke Stand.

Paramaribo, den 18 Maart 1855.

Op den 9den Maart 1855 zijn in ondertrouw opgenomen:

Evert Albertus van Gogh.

en

Gesina Georgina Christina Reeder.

De adjunct Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,

A. F. VAN AMSON.

Tweede afkondiging.

Administrative Politie.

Aan de Ingezetenen dezer stad en van hare buitenwijken wordt bij deze kennis gegeven, dat gedurende de maand April (*) door de Administrative Politie eene *ALGEMEENE SCHOUWING* zal worden gehouden over de *Straten*, *Gebouwen*, *Grachten*, *Waterloozingen*, *Keukens* en *Stookplaatsen*, en zulks in overeenstemming met de voorschriften, vervat in de Publicatien van 25 November 18?8 G. B. No. 17 en 2 Julij 1835 G. B. No. 13.

Paramaribo, den 16 Maart 1855.

De Procureur Generaal,

J. Æ. LISMAN.

(*) In onze Ns. 31 en 32 staat abusivelijk *Maart*.

POLITIE.

Gedurende de afgeloopene week is bij de Politie opgaaf gedaan, dat zich uit de stad en hare omstreken hebben verwijderd:

Op den 3den Maart ll. de slaaf *Sela*, aankomende de Plant. *Montresor*.

Op den 10 Maart ll. de slaaf *Dirk*, aankomende den minderj. Wm. Balsem.

Op den 12 Maart ll. de slaaf *Abuis*, aankomende den bl. J. C. Putscher.

Terwijl sedert 1o. Februarij ll. nog als afwezig zijn opgegeven:

1o. De slavin *Adriana*, aankomende J. P. A. van Heuren.

2o. De slavin *Anna*, aankomende A. G. Rehme.

3o. De slaaf *Buron*, aankomende Koegestellen, en

4o. De slaven *Sophie*, *Charlotte*, *Henriette*, en *Louise*, aankomende A. B. de Vries.

Elk en een iegelijk wordt ernstig aangemaand, om voorzeide slaven niet op te houden, te huisvesten, of voor zich te doen arbeiden, daar men zich door zoodanige handelwijze zou blootstellen aan de straffen bij de Publicatie van 5 Februarij 1834, G. B. No. 1, vastgesteld.

Paramaribo, den 13 Maart 1855.

De Procureur Generaal,

J. Æ. LISMAN.

Schutterij van *Paramaribo.*

Het Aanslag-Register der Contributie-schuldigen over dit jaar in gereedheid zijnde, zoo worden belanghebbenden geïnformeerd, dat hotzelve van heden af tot en met den 26sten dezer, ten kantore van den Kwartiermeester ter inzage is liggende.

Paramaribo, den 16 *Maart* 1855.

De Majoor, Kommandant der Schutterij voornoemd,

B. C. VAN DEN ENDE.

Nieuwstijdingen.

Frankrijk.

Te Parijs is het berigt ontvangen, dat acht Oostenrijksche koopvaardijschepen te Galatz waren aangekomen, en aldaar door het Russische musketvuur waren ontvangen. De stuurman van de bark Cleendenoven werd bij die gelegenheid gedood.

— De *Moniteur* bevat eene opgave van de gewonde en zieke soldaten, die in de Fransche militaire hospitalen in het Oosten zijn opgenomen, en zulks met het doel om de geruchten dienaangaande, die overdreven zijn, tegen te gaan.

Uit die opgave blijkt, dat sedert den 15den November het aantal zieken en gewonden, die zich in de hospitalen van Pers, Dolma-Bagtché, Gulhané, Rami-Tchiflik, Maltépé, Daout-Pacha, en Kanlidjé bevinden, steeds bedragen heeft tusschen de 3500 en 4000 personen.

Sedert de oprigting van het hospitaal te Pers op 12 Julij tot 20 Januarij, zijn daarin 645 militairen overleden, in dat van Dolma-Bagtché, sedert de maand October, minder dan 100, van Gulhané sedert 16 November 60; van Rami-Tchiflik en Maltépé, sedert de maand September, 150, van Kanlidjé, sedert 22 September 100, van Daout-Pacha sedert 5 December 15. Dus hebben er te zamen omstreeks 1000 sterfgevallen plaats gehad gedurende een zeer geruimen tijd.

— Volgens het dagblad *le Dock* zal er eene maatschappij op groote schaal opgerigt worden, die zich ten doel stelt om de handels operatien ter zee te vergemakkelijken en te vermenigvuldigen, door voorschotten te verstrekken op consignatien. Hierdoor zullen de handelsartikelen, die gedurende den tijd der expeditie, veeltijds niets anders zijn dan een dood kapitaal, van den dag der inscheping af, aan bedoelde maatschappij geconsigneerd worden.

— De rooverij neemt in Griekenland op schrikbarende wijze toe; de menschen worden door gewapende bandieten beroofd en de huizen door hen geplunderd tot zelfs aan de poorten van Athene.

— Het dagblad *Bohemia* bevat eene advertentie, waarin een landman eene levensgezellin vraagt en daarbij zijn phrenologisch signalement voegt, namelijk de afmetingen van zijn schedel, wat betreft zijn aanleg tot huwelijksmin, kinderliefde, zin voor eenheid, voor gehechtheid, tot strijd, enz., in het geheel somt hij 35 organen op. Van zijne bruid verlangt hij een bruidschat van *f* 10,000 en jeugd.

— Volgens het *Journal de Toulouse*, heeft men in den avond van 22 Feb., te Cauterets, een hevigen schok van aardbeving waargenomen. Ontzettend groote ijs- en rotsblokken zijn daardoor van de bergen losgerukt en met een vervaarlijk geraas in de valleijen nedergestort.

Noord-Amerika.

In de berigten uit New-York wordt sedert eenigen tijd geklaagd over verflaauwing of stilstand van vele takken der volksbedrijvigheid aldaar; waardoor een niet gering gedeelte der arbeidende volksklasse tijdelijk zonder werk is. Dit is een gevolg der ongelegenheden die de Noord-Amerikaansche handelswereld thans drukken en zich door een aantal bankroeten doen kennen. In de berigten uit de genoemde stad van 13 Januarij leest men: »Men ziet thans dagelijks bijna onafgebroken vergaderingen van werkeloos arbeidsvolk op een onzer openbare pleinen. Doorgaans wordt aldaar het woord gevoerd door zekeren Wood, die iedere gelegenheid aangrijpt om de gemoederen op te hitsen, en onlangs nog aan het werkvolk den raad gaf om door eene demonstratie in massa, » de rijke lieden schrik aan te jagen," gelijk hij zich uitdrukte.

» Onlangs heeft hier dan ook eene demonstratie plaats gehad, doch in een anderen geest, en veeleer aangelegd om medelijden dan om schrik bij de gegoede volksklasse op te wekken. Een twee honderdtal arbeidslieden trok vreedzaam door de voornaamste straten, met banieren waarop te lezen stond: » wij vragen werk; leeft en laat leven; de honger is een scherp zwaard; ons laatste hulpmiddel." Het arbeidsvolk was tot deze demonstratie uitgenoodigd in eene oproeping, die in zeer verzoenende bewoordingen gesteld was; en echter is aan dezelve door zoo weinigen voldaan, dat de opruijers zich niet veel vrucht van hunne pogingen schijnen te kunnen belooven."

— De *New-York Herald* verzekert, dat de president Pierce zijne buitenlandsche staatkunde geheel en al gewijzigd heeft; hij doet afstand van alle uitbreiding van grondgebied en indien thans te Washington het tractaat betreffende den afstand der Sandwichs-eilanden aan de Vereenigde Staten ontvangen mogt worden, zegt het blad verder, dan zoude het niet ter ratificering aan het congres worden toegezonden.

Briefwisseling, tusschen de Amerikaansche autoriteiten en het Nederlandsch Gouvernement over de zaak van Gibson.

(*Vervolg en slot van ons vorig No.*)

De heer Belmont aan den heer Marcy.

Legatie der Vereenigde Staten te 's Hage, 6 Februarij 1854.

Mijn Heer!

. . . . Sedert mijne laatste depeche heb ik vergeefs op de beloofde mededeeling van den minister van buitenlandsche zaken gewacht, betreffende den eisch van den heer Gibson, hoewel ik mij een of tweemaal de gelegenheid heb ten nutte gemaakt, om hem mondeling de zaak te herinneren. Ik zal op een bepaald antwoord aandringen, indien hij mij tegen het einde dezer maand geene nadere mededeeling doet. Hoe het zij, er bestaat, zoo ik vrees, weinig geneigdheid om aan den eisch van den heer Gibson regt te laten wedervaren, en de verwachte nota van den minister schijnt mij daartoe geen meer grond te zullen opleveren.

AUGUSTE BELMONT.

De heer Belmont aan den heer Marcy.

Legatie der Vereenigde Staten te 's Hage, 5 November 1854.

Mijn Heer!

De zoo lang beloofde brief van den minister van buitenlandsche zaken, in antwoord op mijne nota van 17 October des vorigen jaars, betreffende den eisch van den heer Gibson, heb ik eindelijk ontvangen. Hij draagt de dagteekening van den 25sten der vorige maand, doch is mij met de aanhangsels niet eer ter hand gesteld dan den 1sten dezer, en ik heb de eer U daarvan eene copie te doen toekomen, vergezeld van de vertaling der verschillende documenten, die mij ter zelfder tijd zijn medegedeeld.

Bij eene aandachtige lezing dezer stukken vond ik, dat de beschuldiging der groote gestrengheid en wreedheid jegens den heer Gibson, door de Hollandsche autoriteiten gepleegd, niet geheel en al door haar wederlegd is; ik vond er evenmin eene logenstraffing in van het door den heer Pahud zoo pertinent tegengesproken feit der drie vrijspraken, uitgegaan van het geregtshof te Batavia. Ik heb het daarom noodigd geacht, eenige voorafgaande opmerkingen aan den minister, in antwoord op zijne nota, mede te deelen, in welke opmerkingen ik vooral de klaarblijkelijke onschuld van den heer Gibson wat de tegen hem ingebragte beschuldiging aangaat, heb doen uitkomen, alsmede de onmenschelijkheid, waarmede de Hollandsche agenten in deze geheele zaak te werk zijn gaan. Ik zal alsnu de nadere instructien, welke het gevolg zullen zijn van deze mededeeling des ministers en van de houding, die door de Hollandsche regering aangenomen is, van U afwachten.....

AUGUSTE BELMONT.

De heer Belmont aan den heer Marcy.

Legatie der Vereenigde Staten te 's Hage, 5 Mei 1854.

Mijn Heer!

. . . . . Wat den eisch van den heer Gibson betreft, hieromtrent verwacht ik uwe nadere instructien, in antwoord op mijne depeche van 5 Maart (No. 16), daar ik in den tegenwoordigen stand der zaak, daarop niet meer kan aandringen dan ik reeds gedaan heb, alvorens uwe bepaalde oogmerken te kennen.

AUGUSTE BELMONT.

De heer Marcy aan den heer Belmont.

Washington, 3 Junij 1854.

Mijn Heer!

Uwe depeche tot en met No. 17 zijn aan het departement ontvangen.

De kapitein Gibson, die vergunning heeft bekomen om kennis te nemen van uwe depeche No. 16, en de daarbij gaande documenten, heeft de reden van zijn eisch tegen de Hollandsche regering in een brief, gedagteekend den 26sten der vorige maand, en dien gij met deze depeche ontvangt, breedvoerig uiteengezet. Sedert heeft hij, uit aanmerking dat hij u nuttig kan zijn in het vervolgen van dien eisch, besloten, om zelf zoo spoedig mogelijk naar 's Hage te vertrekken, en hij is belast om u deze mededeeling met de aanhangsels ter hand te stellen.

Het is bijna niet noodig u op nieuw te verzekeren, dat deze regering spoedig en op vriendschappelijke wijze het onregt verlangd hersteld te zien, waarover de kapitein Gibson zich heeft te beklagen. Thans hebt gij instructien om de zaak met gematigdheid, maar tevens met vastberadenheid, bij de Hollandsche regering door te zetten, door eene spoedige en volledige herstelling te eischen voor de begane beleedigingen.

W. L. MARCY.

De kapitein Gibson aan den heer Marcy.

Washington, 26 Mei 1854.

Mijn Heer!

Met goedkeuring der regering de documenten, die bij uwe nota gevoegd zijn, onderzocht hebbende, zoo neem ik de vrijheid mijne tevredenheid aan den dag te leggen over de spoedige en krachtige maatregelen, die de regering genomen heeft, om mijn eisch bij de Hollandsche regering met kracht door te zetten. In het bijzonder was ik voldaan bij het lezen

eener nota, door den heer Belmont aan deze regering, onder dagteekening van 5 Maart 1854, toegezonden, waarin eenige der gewigtigste punten mijner zaak uiteengezet zijn, met eene groote mate van helderheid en bekwaamheid....

De spitsvindigheid van de Nederlandsch-Indische regering zou eindelijk slagen door het openbaarmaken van een brief, geadresseerd aan den sultan van Djambi. Die brief is de eenige grondslag der beschuldiging van hoog verraad, tegen mij ingebragt; doch deze is door zijn concept, zijne uitvoering en zijn stijl, door zijne meest kinderachtige en dwaze opeenhooping van ongerijmdheden, die immer uit het brein van een Maleisch schrijver zijn voortgekomen, onwaardig een enkel oogenblik de aandacht te verdienen, en hij is dan ook door den heer Belmont zeer goed gekarakteriseerd door zijne verklaring, dat die brief even weinig attentie verdient als de praatjes, door een onzinnige uitgekraamd. Indien ik inderdaad een zoodanigen brief, met voorweten van zijn inhoud, gefabriceerd en afgezonden had, in de hoop, dat hij eene gunstiger uitwerking zou hebben op den persoon, aan wien hij geadresseerd is, dan zou het beneden de waardigheid eener regering zijn geweest, van eene zoodanige ongerijmde poging nota te nemen, die geen ander gevoel ten mijnen opzigte zou hebben kunnen inboezemen, dan dat van medelijden voor een man, die van het meest dagelijksche verstand beroofd is. Maar hoe vreemd en ongerijmd die productie van een onwetenden Maleijer ook zijn moge, zoo zijn er omstandigheden betreffende zijn oorsprong, die ten ernstigste op de Hollandsche autoriteiten terugvallen. Men zal uit de verklaringen der getuigen zien, dat de bevelen, die ik aan den schrijver gegeven heb, op de meest openbare en onverschillige wijze in de kajuit van mijn schip waren gegeven in tegenwoordigheid van Bahdoo en Mooncheva en voor een gedeelte in tegenwoordigheid van kapitein Valberg; dat ik niet de middelen bezat, om mij met den schrijver te onderhouden in eene taal, die aan ons beiden onbekend was, en dat ik alleen mijne gedachten door gebaren en door middel van eenige weinige Maleische woorden, die ik verstond, kon mededeelen; dat Mooncheva, een der spionnen der regering bestemd om mij te surveilleren, mij te hulp kwam in het uitdrukken van Bengaalsch, eene taal die ik niet kende, hetgeen hij goedvond om aan den inlandschen schrijver als mijne voornemens te doen voorkomen; en dat de schrijver in zijne getuigenis verklaart, dat hij door Bahdoo en Mooncheva beide geholpen werd. Bij gevolg was die brief, waarvoor ik, als schuldig aan eene groote misdaad, veroordeeld ben, inderdaad geschreven door een Maleijer, daarin bijgestaan door die twee spionnen der regering; en hetgeen nog vreemder is, er was geen enkel middel mogelijk, om mij den inhoud mede te deelen van den brief, dien ik geroepen was te teekenen.

. . . . Indien een verraderlijke brief geschreven is, dan zijn onmiskenbaar Bahdoo en Mooncheva meer verantwoordelijk voor zijnen inhoud dan ik; en daar in het geheel geen gewag is gemaakt van deze omstandigheid in de regterlijke vonnissen, tegen mij gewezen, en daar van al de personen, die mij ter dienst stonden, alleen die beide in de zaak betrokken waren, en de eenigen, die aan de vervolgingen zijn ontsnapt, zoo is het blijkbaar, dat de ambtenaren der regering de diensten dier beide mannen eer voor verdienstelijk dan berispelijk hielden; of, met andere woorden, het was gedeeltelijk hun pligt, als spionnen en agenten der policie, om mij in deze netelige positie te brengen, en mij vervolgens aan de autoriteiten te verraden. . . . .

De Engelschen in Japan.

(*Vervolg en slot van ons vorig No.*)

In de maand October maakte sir James, die het wachten moede was, klaarblijkelijk toebereidselen om zich naar Jeddo te begeven. Doch hij had den tijd niet om die ten einde te brengen, want hij kreeg alstoen de tijding dat er bevelen waren ontvangen van den keizer. De gouverneur van Nagasaki liet terzelfder tijd weten, dat hij gereed was om den kommandant op den dag en het uur te ontvangen, de admiraal zulks zou goedvinden. De bijeenkomst werd bepaald op den 4 October. Vooraf werd het aantal mannen der escorte, het uur van ontscheping en het ceremonieel der receptie bepaald. In Japan is men niet verstandiger dan in China, maar men is er evenwel op formaliteiten gesteld.

Den 4 October, 's morgens ten 9 ure, begaf zich de schout-bij-nacht in zijne sloep, om welke zich vier andere vaartuigen schaarden, waarin zich officieren, zeelieden en het muziekkorps van het eskader bevonden. Dit kleine eskader begaf zich in goede orde voorwaarts naar de jonken, die den ingang der haven sloot. Maar hier was men op het punt eene misdaad van gekwetste formaliteit te begaan. Die barriere te overschrijden, zonder geleid te worden door den agent, die belast was om die te doen openen, zou zooveel geweest zijn als een twaalftal Japansche ambtenaren, tot straf, zich den buik te doen opensnijden. De schout bij-nacht werd echter nog bij tijds gewaarschuwd, zoodat hij de beweging der roeiriemen deed ophouden. Overigens liet men niet lang op zich wachten, want weldra zag men de linie schepen zich openen, en doortogt laten aan eene flotille, en deze had zoodra niet de heilige grens overschreden, of zij zag zich omringd van een zwerm jonken, die sierlijk van wimpels voorzien en opgevuld waren met nieuwsgierigen.

De binnenhaven of liever het kanaal, lang, naauw, en als het ware door bergen ingesloten, in het binnenste van welke de stad Nagasaki zich amphiteatersgewijze verheft, biedt het meest afwisselende, toevallige en bekoorlijde panorama aan, dat men mogelijker wijze kan aanzien. De Japannees munt uit door zindelijkheid, door eene volkomene kennis van den landbouw en een zeer levendige smaak voor het schilderachtige. Zijne architectuur is oorspronkelijk; de ligging der plaatsen is wel gekozen; zijne rijstvelden worden voortreffelijk onderhouden. De natuur komt buitendien dien gelukkigen aanleg te hulp; niets is bekoorlijker dan de teekening der kleine baaijen, die de haven van Nagasaki omzoomen; niets is majestueuzer dan de als het ware op elkander geplaatste bergen.

De sloep van den schout-bij-nacht hield stand aan een trap van rood graniet, welke laagste trede door het water bespoeld wordt. Op het strand wachtte eene deputatie sir James Stirling af en heette hem welkom.

De afgevaardigden stelden hem voor om hem naar de woning van den gouverneur te geleiden, en zetten zich terstond aan het hoofd van den stoet. De weg was aan weerszijden bezet door eene rij soldaten, en behangsels, die ondersteund werden door palen, op behoorlijken afstand van elkander geplaatst, onttrokken aan de oogen der vreemdelingen het gezigt op het binnengedeelte der stad.

Wij zullen den lezers geene beschrijving geven van het paleis, waarin de Engelsche zeelieden gebragt werden. De woning der Japannezen van hoogen rang bevat gewoonlijk een aantal gebouwen, van niet meer dan eene verdieping, die verdeeld zijn rondom een of meer binnenpleinen. Wanneer men zich den grond dier opene ruimten met tapijten bedekt voorstelt, de muren der gebouwen met behangsels, wanneer men zich verder eenige soldaten aan elken hoek tusschen twee muren geposteerd voorstelt, en een aantal andere personen op eene lijn nedergehurkt, dan zal men een getrouw afbeeldsel hebben van de eerste ontvangst, die aan den schout-bij-nacht Stirling ten huize van den gouverneur van Nagasaki te beurt viel.

Men zou natuurlijk alle formaliteiten met voeten getreden en veel te veel haast aan den dag gelegd hebben, wanneer men reeds bij de eerste bijeenkomst het wezenlijke doel van het bezoek geopenbaard had. Deze liep dus alleen af in wederkeerige complimenten. Evenwel moet daarvan uitgezonderd worden de les van welvoegelijkheid en zindelijkheid, die door een Japannees aan een der vreemdelingen werd gegeven. Deze laatste had zich namelijk de vrijheid veroorloofd om op den grond te spuwen. Een der aanwezigen sprak hem daarop in het Engelsch aan: »Mijnheer, ik bid u, spuw hier niet. Er zijn Japannezen, die hier op den grond gaan liggen." Reeds hebben wij gezegd, dat de inwoners van Japan zich onderscheiden door hunne buitengewone zindelijkheid. De vreemdelingen, en vooral de Russen, boezemen hun een wezenlijken wansmaak in, hetgeen niet weinig er toe bijdraagt, om hen van alle gemeenschap met het overige gedeelte der wereld nog meer af te scheiden.

Men scheidde den schout-bij-nacht van de overige officieren, en terwijl deze zich onderhield met den gouverneur, werd zijn staf opgesloten in eene afzonderlijke woning, waar hij onthaald werd op thee en confituren.

Eene nieuwe bijeenkomst werd bepaald op den 9den October en eerst toen begon men zich ernstig bezig te houden met de aangelegenheid, die de Engelschen naar Nagasaki gedreven had. De gouverneur had een brief ontvangen van den keizer van Japan. Deze verhevene misive was bestemd om openbaar gemaakt te worden; want de gouverneur deed dien met luider stemme voorlezen, na eerst eene inleiding gemaakt te hebben, geschikt om de aanwezigen al het gewigt te doen beseffen van de woorden, die zij zouden hooren, en hun de noodzakelijkheid onder het oog te brengen, om zich op eene afgezonderde plaats terug te trekken, ten einde over die woorden, na ze gehoord te hebben, geruimen tijd na te denken.

In weerwil van het belagchelijke dezer inleiding stemden alle Engelsche officieren, die bij de voorlezing tegenwoordig waren, daarin overeen, dat de brief des keizers vol was van gezond verstand, alsmede dat hij in passende bewoordingen vervat was. Zij hebben dien laten vertalen, en uit die vertaling kon men duidelijk te weten komen, welke eischen aan den keizer van Japan gedaan zijn in naam van de Britsche regering.

Na duizend complimenten aan koningin Victoria, aan de Engelsche natie, aan den schout-bij-nacht Stirling, aan zijne officieren en zijne matrozen, drukte de keizer daarin zijn grootste leedwezen uit over den oorlog, die thans tusschen de magtigste staten van Europa gevoerd werd. In dezen geduchten strijd, had hij besloten de striktste onzijdigheid in acht te nemen, vermits, wanneer hij voor de eene of andere oorlogvoerende mogendheid partij trok, hij stellig den toorn op zijn volk zou laden, waaraan Japan in zijne zwakheid geen weerstand zou kunnen bieden. Hij beloofde derhalve om geen enkel schip te zullen moeijen, zoolang de ekwipage aan de wetten des lands bleef gehoorzamen. Wat nu een bijzonder tractaat met Engeland betrof, zoo was de keizer genegd om dienaangaande in onderhandeling te treden, er echter bijvoegende, dat hij, indien hij al gezind was om aan de Engelschen datgene toe te staan

hetwelk hij reeds aan andere vreemdelingen toegestaan had, niettemin voor de Hollanders en Chinezen de voorregten behield, die deze beide natien uitsluitend genoten.

Met de voorlezing van dit gewigtig stuk ging de tweede bijeenkomst voorbij, en over de redactie van het beloofde tractaat hield men zich in een derde bezig. De Engelschen hebben, naar men zegt, dezelfde regten verworven die de Amerikanen het hof van Jeddo eenige maanden vroeger afgedwongen hadden. Zij bestaan voornamelijk in de concessie tot het aandoen van twee plaatsen, waar de walvischvaarders eene schuilplaats kunnen vinden en waar depots kunnen gevestigd worden voor de steenkolen, ten behoeve der stoombooten. In de twee havens, waarin de Amerikanen toegang hebben, die van Simodo en Hakodadi, heeft de regering zich verbonden aan die vreemdelingen de noodige steenkolen tot onderhoud der depots te zullen leveren, en, zoo noodig, zal zij aan de ekwipage levensmiddelen verschaffen. Het eskader van den commodore der Vereenigde Staten heeft, in weerwil van de geruchten die dienaangaande geloopen hebben, niets meer kunnen verwerven, en dat van Engeland heeft dezelfde voordeelen, en zonder twijfel zal men reeds zeer spoedig vernemen, dat in Japan toevlugtshavens voor Engelsche schepen zijn geopend.

Wat de handelsbetrekkingen aangaat, die zijn nog op dezelfde hoogte als vóor de expeditie der Amerikanen en Engelschen, of beter gezegd alle handel tusschen Japan en de vreemde natien, met uitzondering der Chinezen en Hollanders, is verboden.

De voorregten, die deze laatsten genieten, is weing benijdenswaardig, daar ze vergezeld gaan van vele vernederingen, lasten en beperkingen. Toen de Engelschen het kleine eiland Decima zijn voorbij gekomen, waar de Hollanders hunne factorij hebben, welke in het binnengedeelte van de haven van Nagasaki gelegen is, is hun het voorkomen van dit etablissement en de staat van hen die het bewonen, zoo ellendig voorgekomen, dat zij een gevoel van medelijden en verontwaardiging in zich voelden oprijzen. Het eenige vaartuig, dat aan de factorij vergund is elk jaar te ontvangen, lag in de haven ten anker. Het heesch de vlag en salueerde, toen de schout-bij-nacht voorbijvoer. Overigens had men zich met de Hollandsche residenten in verbinding gesteld.

De dag waarop het groote rijk van Japan, dat 40 millioen inwoners telt, zijne staatkunde van afzondering zal vaarwel zeggen, is dus nog niet aangebroken. Doch eenige concessien zijn verkregen en de twee mogendheden, die met elkander ter zee in koophandel en bedrijvigheid wedijveren, houden zich gereed om de eerste gunstige gezindheid jegens haar of de eerste gunstige gebeurtenissen, die vroeg of laat zullen geboren worden, zich ten nutte te maken.

Het tractaat door Sir James Stirling gesloten, zal zonder twijfel in deze zitting overgelegd worden aan het Parlement. Alsdan zal men naauwkeurig te weten komen, welke concessien de Engelschen van het hof van Jeddo hebben verworven.

Achmed-Pacha.

De algemeene opmerkzaamheid zal weldra wel meer gevestigd worden op Achmed-Pacha (niet de voormalige opperbevelhebber van het Turksche leger in Azie) die onlangs van *Ferik* tot *Muschir* (van luitenant-generaal tot veldmaarschalk) bevorderd is, en na het vertrek van Omer-pacha naar de Krim, diens opvolger over het Turksche Donau leger zal worden.

De genoemde veldheer wordt door velen voor een goeden dertiger gehouden. Ondertusschen moet hij reeds veertig jaren bereikt hebben. Hij behoort tot die Turksche officieren, die in het buitenland hunne militaire opvoeding hebben ontvangen; hij bragt tot dat einde tien jaren in Weenen door en maakte zich daar volkomen de Duitsche taal eigen, welke hij vlug spreekt en ook vrij goed leest en schrijft.

Terstond na zijne terugkomst uit Weenen schijnt Achmed-Pacha aan het hof gekomen te zijn, en verscheidene jaren als kamerheer gefungeerd te hebben. Eerst later en toen hij reeds den rang van generaal bekleedde, werd hij directeur van het groote militaire opvoedingsinstituut, hetwelk onder den naam van *Harbie-Mekteb*, krijgs-school (*Harb* beteekent oorlog en *Merteb* school), den eersten rang onder de Osmannische inrigtingen van dien aard inneemt. Het was een gemakkelijke post, hetgeen het al dikker en dikker worden van den pacha bewees. In 1853 en wel ten tijde dat Mentchikoff vertrok, werden verschillende klassen der krijgsschool opgeheven en de daarin zijnde leerlingen naar het leger gezonden. Het was bij die gelegenheid dat ook de eskadrons chef Magnan, die in het afgeloopen jaar zoo veel besproken is, en die sedert als leeraar bij de militaire school is werkzaam geweest, onder den titel van Magnanbey, naar het hoofdkwertier van Omer-Pacha vertrok. Achmed pacha was hem reeds derwaarts vooruitgereisd en wel met de bestemming, bij het Donau leger den post van chef van den algemeenen staf te vervullen. Wat den eskadrons-chef Magnan betreft, deze zoude Achmed pacha als raadsman ter zijde staan. Intusschen schijnt het dat deze zich spoedig in eene onmiddellijke betrekking met Omer pacha gesteld heeft, waarna Magnan bey eene reis naar Parijs ondernam, naar men zeide tot herstel zijner gezondheid.

Achmed-Pacha bleef den *Muschir* (Omer-pacha) gedurende den herfst te Schumla ter zijde en ging dan naar Widdin, om den daar bevelvoerenden Ismaël-pacha bij zijne operatien van raad te dienen. Dit tijdstip is het schitterendste in de militaire loopbaan van den veldheer. Bij den veldslag bij Tschitate was hij het, die de reserve kommandeerde en die dus in het kritieke oogenblik, toen het lot van het Turksche legerkorps op het spel stond, juist van pas aanviel en daardoor den slag ten gunste van de halve maan besliste. Men weet hoe Achmed, toen het gros van het Turksche korps strijdende was, bedaard met zijn verrekijker in de hand op een kleinen heuvel zat, den rug der slaglinie tot aan den verren horizon gadeslaande. Zijn instinct zeide hem dat de Russen eene hinderpaal hadden gelegd, en toen eindelijk de vijandelijke afdeeling, die de Turken van achteren moesten aanvallen, zigtbaar werd, zond hij haar vastberaden zijne geheele reserve te gemoet en deed daardoor Ismaël pacha de zege behalen.

In den zomer van dat jaar bevond Achmed pacha zich te Rudschuk. Zijne goede verstandhouding met den Serdar Ekrem (Ismael) verminderde toenmaals. In het begin van September, intusschen, werd Ismael pacha tot opperbevelhebber in Anatolie benoemd, en het legercorps, dat hij tot nu toe gekommandeerd had, (de Khassa Ordu of Garde) verloor zijn aanvoerder. Nu trad Achmed pacha ad interim en weldra definitief aan het hoofd er van. De rang van *Muschir*, dien hij reeds bij Tschitate verdiend had, kon men hem nu niet langer meer onthouden en hij ontving te Kalarasch daarvan de keizerlijke firman.

Nadat Omer pacha tot opperbevelhebber van de Ottomannische troepen in de Krim benoemd is, is Tossun pacha, kommandant der *Ordu* van Rumelie, volgens ancienniteit, de naaste voor het opperbevelhebberschap over het Donau leger. Men zal hem waarschijnlijk echter over het hoofd zien en Achmed pacha het kommando opdragen. Vooral zal daartoe bijdragen de omstandigheid dat Achmed-pacha zeer gezien is bij de Oostenrijksche regering.

Om te besluiten met eenige bijzonderheden, betreffende den persoon van Achmed pacha, kan nog worden medegedeeld dat hij van meer dan middelmatige grootte is, een vrij groot gelaat met een gebogen neus heeft, veel baard, groote oogen en hij maakt, in zijn met zwart lamsvel gevoerd pelsjas, in zijne hooge stevels en bij zijne zwaarlijvige figuur den indruk van een welgestelden Duitschen riddergoed-bezitter uit vroegere tijden. Te paard bevindt hij zich niet zeer op zijn gemak, en lange afstanden legt hij gaarne in zijne elegante Weener koets af.

Producten-Handel.

Bij inschrijving verkocht.

Suiker. Den 19den dezer, 25 vaten van plantaadje Rustenburg a 6,03 c.

Scheepvaart.

Uitgeklaard.

Den 17 dezer, het schip *Mina*, kapt. Cupido, lading: 287 vaten en 24 kisten Suiker 404,853 pond, 35 balen schoone Katoen 11,265 pond, 1 vat Arrowroot 158 pond, 2 kisten inh. 6 flesschen Rietsap en 8 stuks Suikerriet en 1 kist oude Kleederen.

Idem, het schip *Amicitia*, kapt. K. B. Wijgers, lading: 285 vaten Suiker 405,375 pond, 10 balen schoone Katoen 3,475 pond, 40 vaten Rum 4,700 gallons, 1 vat Gom Copaal 126 pond en 14 stukken Letterhout. Passagiers: de Heeren D. Alberga en K. de Jagerkop.— Beiden naar Amsterdam.

Idem, de Nd. Am. Brik *Amazon*, kapt. J. A. Pulcifer, naar Boston, lading: 208 vaten Melasie 24,285 gal. 91 vaten Suiker 124,918 pond, en uit het Entrepot 10 roode kelders Genever.

Idem, de Nederl. schoener *Defiance*, kapt. A. J. de Vries, naar Pará in Brazilie, lading: diverse artikelen en uit het Entrepot: 25 roode en 50 groene kelders Genever.— Passagier de heer Abraham Levi.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Louisa Christina, kapt. L. C. Peters, adres bij H. Degenhard.

Plata, kapt. Henning, adres bij F. P. Bouguenon.

Eliza, kapt. Visser, adres bij M. D. Huidekoper.

Noord-Holland, kapt. F. C. Overeem, adres bij F. P. Bouguenon.

Wijnanda Lucretia, kapt. de Jong, adres bij Gisius & Co.

ADVERTENTIEN.

Gedrukt bij J. C. MULLER Az.